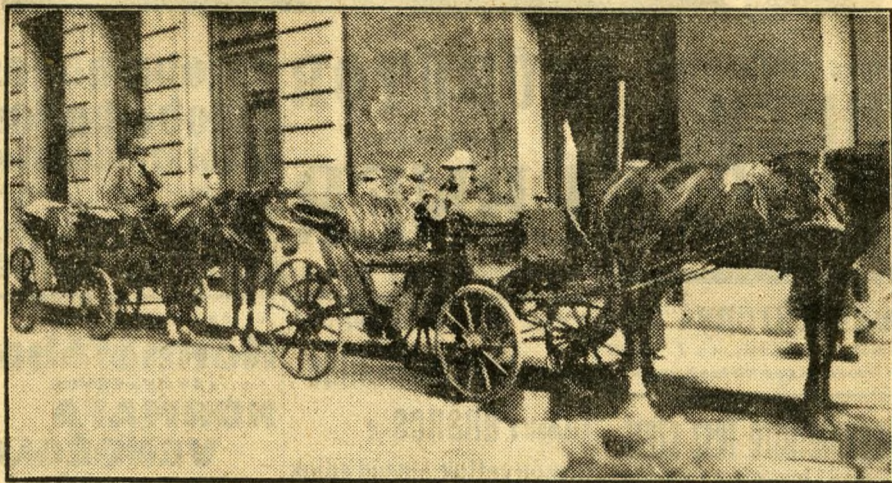

AZ UTOLSÓ 17

Már csak egyetlen konflis-stand van Budapesten

— Az Est tudóstírójától —

Hivatalosan: állati erővel való személyfuvarozó ipar. Köznyelven: konflis. Még néhány év és — sehogys sem fogják nevezni. Lassanként eltűnik a pesti uccáról a konflis. Az autó ítélte halálra. A konflismesterség most abban az állapotban van, amit az embernél így neveznek: haldoklás.

A Wesselényi és Rombach uccasarkán álldogálnak az utolsó pesti konflisok. Alacsony, félszemű ember támasztja a falat. Kezében ostor. Ő a budapesti konflisok »doyen«-je. Gulyás János bácsi, 69 éves. 1895-ben, a Millennium előtt egy évvel ült fel a bakra.

— Sokat átéltem én már — mondja. — *En mozgok ezen a pályán a legregebben.* Nehéz világ van most, csak

indirekte lehet megélni.

— »Indirekte«?

— Hát úgy, hogy a család is keres. Mert van olyan nap, hogy

csak 3 pengőt hajtok össze.

pedig a ló is többet kerül. Hol van még a havi 15 pengős istállóber? Igaz, hogy néha 8–10 pengőt is keresünk.

— Olyan kevés a fuvar?

— Forgalom még csak lenne, de kevés a bevétel. Idestova csak az ül be hozzánk, akinek

kevés a pénze, de sok az ideje, meg a csomagja.

Mert mi nem számolunk a málháért.

— De biztosan van borraivaló is.

— Borraivaló? Ritka az, kérem, mint a hófehér holló. Még pár évvel ezelőtt is jobban ment. Szépen kerestünk, kiváltképp a szőnyegkereskedőtől meg a képesektől. A legtöbbször már nem telik konflisra. Gyalog járnak, a csomagokat pedig részletekben viszik. Most leginkább vidéki kereskedőket szállítunk, akik feljönnek Pestre vásárolni. Kivisszük őket a vonathoz, de a pályaudvarnál nem szabad tovább maradnunk. Itt, a Wesselényi ucca sarkán van az egyetlen standunk. Van még

egy tiszteletbeli standunk

is: az Angol Park előtt. Ha arra járunk, megengedik, hogy ott várakozzunk.

— Mennyi a viteldíj?

— Hát aszerint, hogy kit hogyan lehet becsapni, vagy ki hogy tud bennünket becsapni. Magyarul: szabad egyezkedés.

— Idegen utasok is vannak?

— Akadnak azok is. Az egyik kolléga a multkor angol vendéget vitt.

Alig térültek-fordultak, amikor az angol már öt pengőt nyomott a markába.

— Hányan vannak, bácsikám?

— Még 16 konflis és egy fiáker működik. Három évvel ezelőtt meghalt két kollégánk. Az egyiknek nem volt hozzátartozója, bevonták a jogot, a másikkal az özvegye mondott le a fuvarozásról. Így megy ez, uram. Ma 17-en, holnap ki tudja hányan? Idősödünk, lassan belőlünk is csendes kis kupac lesz a temetőben...

Az »állati erővel való személyfuvarozóipar« legidősebb tagjának fél szeme kicsit megnedvesedik, amikor ezeket mondja. Áramvonalas autó száguld el a stand mellett. Az öreg utána mutat:

— Tetszik látni... ezért nem tudunk mi keresni.

Hozzánk lép egy konflis-kolléga:

— Nem sokat ér már az egész konflisság, — mondja. — Mire a mostani gyerekek felnőnek, talán már nem is fog kopogni a konflisú patája a közúton. De tessék csak idefigyelni, mit mondott a multkor egy gyerek? Elmegy itt mellettünk az apjával. Mind a kettő úriforma. Oszt azt mondja, rámutatva a lovamra: »Jé, konflisú! Bácsi, miért nem csinálnak belőle virslit?« No, mit tetszik hozzá szólni?

— Borzasztó!

— Ugye? Az én lovamra ezt mondani! Nem imponál már semmi a gyerekeknek. Mi, öregek, még mindig az ég felé fordítjuk az ábrázatunkat, ha egy repülőgépjön, — a gyerekek már oda se hederítenek. Kérem, én mondom, ezek

a mai gyerekek már nem fognak konflisba ülni.

Áramvonalas autó kell nekik.

... Esteledik. Az Andrássy úton konflis baktat a liget felé. Szerelmes-pár ül benne.

Nem mai gyerekek.